

[Miljøministeren]

ber sig, når man får forsøgsresultaterne og analyserne.

På samme måde tør jeg heller ikke fuldstændig præcist sige, hvornår vi ved tilstrækkeligt til, at vi nu har det materiale i hånden, der siger, at vi kan klare os med beredskabsplaner i stedet for med at sige, at nu skal Barsebäck nedlægges. Det er jo det valg, vi kommer til at stå over for: på et tidspunkt må vi sige, at de undersøgelser, vi nu har gennemført, tilsiger os, at vi enten gennemfører de og de beredskabsplaner sammen med svenskerne, eller at det ikke er nok, vi er nødt til at bede om at få Barsebäck lukket.

På nuværende tidspunkt har vi ikke tilstrækkeligt materiale til at kunne træffe den afgørelse. Der er flere ting, som nærmere må undersøges, og flere af talerne har været inde på en række af disse problemer; bl. a. er landforureningsproblemet ikke tilstrækkeligt undersøgt. Det er faktisk nødvendigt, for at vi kan vurdere konsekvenserne af den ene eller anden holdning, at vi får kortlagt landforureningsproblemerne. Det har betydning for vores vurdering af, om man kan foretage en evakuering, hvornår man skal foretage den, hvordan man skal foretage den, og hvor længe den skal vare. Det er klart, at det kan være, den skal være så stor og vare så længe, at vi må sige, det er noget, vi faktisk ikke kan klare, således at vi må bede om at få Barsebäck lukket. Det er altså virkelig sådan, at vi i dag ikke ved tilstrækkeligt til, at vi med bestemthed kan sige, om vi vil foreslå den ene eller anden udgang.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at det selvfølgelig ikke ligger så klart, som nogle vil antyde det, at vi allerede i dag med sikkerhed kan sige, at Barsebäck skal lukkes. Hvis det gjorde det, havde vi selvfølgelig sagt det, for det ville jo være det allerletteste at gå over til svenskerne og sige: nu skal I lukke det. Men vi skulle gerne kunne komme med en tilstrækkelig fornuftig begrundelse for at lukke det, og de har altså en by, der hedder Malmø, og de har nogle svenskere, som selv sidder og læser alle de papirer, bl. a. fru Margrete Auken, hr. Waldorff og andre har citeret her i dag. De er jo lavet af svenskere, og svenskerne i Malmø læser det jo, alle Malmøs beboere sidder og læser det og kender det, og når de ikke med det samme er kommet til den konklusion, at det værk, der ligger tæt op ad dem, skal lukkes lige med

det samme, fordi det er så dødfarligt, som I skrækkert allerede har fundet ud af at det er, skyldes det nok, at de mener, der er flere ting, der skal klares.

Jeg synes også, man tager lidt for let på – det var måske mest fru Lone Dybkjær, der gjorde det – spørgsmålet om det konkrete indhold i beredskabsplanerne. Selv hvis vi gik ud fra de forudsætninger, som fru Lone Dybkjær gør, nemlig at Barsebäck-værket skal ligge der i hvert fald mindst 5 år til, må det dog være overordentlig væsentligt meget alvorligt at finde frem til de mest hensigtsmæssige og effektive metoder til beskyttelse af befolkningen både i det værst tænkelige tilfælde og i andre nødsituationer. Dér mener jeg ikke, det er nok bare at sige: vi vælger et eller andet enkelt princip, som vi mente for det nogen tid siden. Inden Tremileøulykken havde man jo den meget korte bestemmelse bare at gå inden døre, og det er i hvert fald enkelt. Jeg synes nok, at det, vi har lært indtil nu af Tremileøulykken, er, at der skal noget videre gående foranstaltninger til, hvad angår beredskabet, og der skal langt bedre forberedelser, information af befolkningen til om, hvad de skal gøre, og hvem der skal gøre hvad, og det er altså det, vi arbejder med i disse beredskabsplanlægningsforanstaltninger. Det kan ikke undgås, at det så bliver lidt mindre enkelt, men måske bliver det trods alt klarere for folk, hvad det er, de skal gøre, selv om de altså måske skal gøre lidt mere end bare gå inden døre.

Flere har været inde på, at der var en sammenhæng mellem vores holdning til Barsebäck og vores egen beslutning med hensyn til, om vi ville indføre atomkraft her i landet. Hr. Waldorff insinuerede ligefrem, at når vi ikke rigtig havde taget stilling endnu til Barsebäck-værket og vores holdning over for svenskerne, var det, fordi vi nu forberedte indførelsen af atomenergi i Danmark, og så kunne vi da ikke gå hen og sige, at de skulle lukke. Det kunne vi for så vidt godt: hvis vi var nået frem til, hvad nærhedskravet egentlig tilsiger, kunne vi godt sige, at Barsebäck skulle lukkes, og så alligevel beslutte, at Danmark skulle have atomenergi, medmindre vi kom til, at disse zoner var så vide, at der ikke var plads i Danmark, men det er jo ingenlunde givet, fordi 25 km måske ikke er nok.

Men vi har altså den opfattelse, at vi skal løse de to problemer hver for sig, og vi hå-